

nogen Forskel. Jeg vil have Lov til at sige, at Lovforslaget nu er i Virkeligheden friere, end den Gang Ministeren fremsatte det, og det giver alle de Penge, som noget Parti her i Rigsdagen har tænkt vil være nødvendige. De stilles til Raadighed, og derfor har man ingen som helst Ret til at sige, at Venstre har forringet denne Lov. Tværtimod, vi har ingenlunde stillet Kommunerne ufriere, end de var stilledes efter Ministerens Forslag, Ministeren havde nemlig faktisk slaaet fast, hvad Pengene skulde bruges til. Nu derimod siger Loven, at de kan bruge Pengene efter § 1, og de kan bruge Pengene efter § 2, men det skal være til de vanskeligt stillede, for at de kan faa $\frac{2}{3}$ Refusion. Det er i Virkeligheden Kærnepunktet i det hele.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) var ikke tilfreds med mine Udtalelser. Det forekommer mig dog, at han kunde have været særdeles tilfreds med dem, thi de indeholdt ikke andet end en tydelig Tilkendegivelse og Understregning af, at han i enhver Henseende paa dette Punkt havde besejret mig. Det ærede Medlem har i dette Spørgsmaal sejret helt og fuldt. Det var det, jeg ønskede at sige, for at Sandheden kan være tilgængelig for alle paa dette Punkt, og det maa det ærede Medlem være tilfreds med, hvis han er virkelig glad over den Sejr, han har vundet. Han sagde, at det ikke tjener mig til større Ære, at jeg har maattet opgive mit oprindelige Forslag. Nu, der kan undertiden være en fuldt saa stor Ære ved at blive besejret som ved at sejre, og jeg skal tillade mig at lade Fremtiden afgøre, hvor Æren er størst ved denne Lejlighed. Men det ærede Medlem har altsaa paa dette Punkt opnaaet fuldkommen, hvad han ønskede, ikke ved et Flertal i dette Ting, ikke ved et Flertal her nede, hvor den almindelige Valgret har afgjort, hvorledes Stemmerne skal tælles, men ved at have et Flertal af Venstre og Højkonervative i det andet Ting samlet om sin Anskuelse. Hvorfor skulde vi tilsløre dette Forhold? Det ærede Medlem kan i alt Fald ikke have noget imod, at jeg erkender at være besejret.

Nu sagde det ærede Medlem, at jeg ved første Behandling havde udtalt mig paa en anden Maade om dette Lovforslag, end jeg nu gør. Det ærede Medlem synes ikke ret at erindre, hvorledes Forholdene ved første Behandling under Diskussionen

udviklede sig. De Udtalelser af mig, som det ærede Medlem citerede, var ikke rettede til Venstre i Almindelighed, men de var rettede til det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen), som havde fremført en særlig Betragtning. Det ærede Medlem fra Assens sagde om det Lovforslag, jeg havde fremført, følgende: „Saa meget kan vi nok regne ud ude paa Landet, saa meget er Sogneraadforeningen klar over — det er et simpelt Regnestykke, der fører til dette Resultat —, at Meningen med dette Lovforslag er, at Købstæderne skal lettes i de Byrder, der paa hviler dem med Hensyn til Udførelsen af Dyrtilslovens Foranstaltninger, og at denne Lettelse skal foregaa gennem større og større Bidrag fra Statskassen. Men det er jo ikke Købstædernes Indbyggere, som alene skal fylde Statskassen, naar den tømmes, der skal Landbefolkningen ogsaa være med“. Dette var, hvad det ærede Medlem fra Assens udtalte, og da han særlig vendte sig mod Brændselsbestemmelserne, gjorde jeg opmærksom paa, hvorledes Brændselsforsyningen laa, og hvorfor det var rimeligt at stille Midler til Bykommunernes Raadighed til Nedsættelse af Brændselspriserne, men jeg tilføjede, at det ærede Medlem tog ganske fejl, hvis han troede, at Brændselspriserne paa Landet ikke behøvede at reguleres. Jeg sagde, at den, som kendte, hvorledes Forholdene laa, vilde vide, at Folk paa Landet i høj Grad trængte til, at Brændselspriserne nedsattes. Ogsaa derfor var det Forslag, jeg fremsatte, et Forslag, som stillede baade Land- og Bykommuner saaledes, at de, følgende Anvisningen, der laa i det, vilde kunne anvende de Midler, som Lovforslaget tilsigtede at stille til Raadighed, fuldt ud. Men derfor er det det tragikomiske ved den Forhandling, der her har fundet Sted, at det ærede Medlem fra Veringe har faaet Lovforslaget ført hen til at være det, som det ærede Medlem fra Assens uberettiget sagde, at det oprindelig var.

Nu kan det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) og hvem som helst ellers, som vil staa paa denne Talerstol, nok saa meget sige, at her stilles til Raadighed for alle Kommuner, hvad de ønsker: Virkeligheden er, at Tilbudet ikke vil blive benyttet og ikke kan benyttes i en Mængde Kommuner ude i Landet, og det, som jeg har villet holde op for de ærede Medlemmer ogsaa ved mine Udtalelser i Dag, er det Ansvar, de Herrer faar ved at forandre denne Lov, nemlig